

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám 17, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2004, č. j. 9 Az 204/2004 – 23, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatele, Michalovi Benčokovi, advokátovi, se sídlem v Praze 1, Václavské nám. 17, **s e s t a n o v í** ve výši 2150 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2003, č. j. OAM-5554/VL-10-P14-2002, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly ekonomické problémy.

Žalobce napadl citované rozhodnutí v celém jeho rozsahu včas podanou žalobou, neboť měl za to, že žalovaný na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které žalobce považoval za nesprávné. Žalobce poukazoval na to, že byl nucen obrátit se s žádostí o ochranu na Českou republiku z důvodu mimořádně těžké životní situace, která byla způsobena okolnostmi jím uvedenými v průběhu azylového řízení. Žádal soud, aby přehodnotil stanovisko žalovaného zejména s ohledem na ustanovení § 14 zákona o azylu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 2. 2004, č. j. 9 Az 204/2004 – 23, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku městský soud poukázal na to, že důvodem žalobcovy žádosti o azyl byla v první řadě jeho snaha o legalizaci pobytu v České republice, když poté, co si nevyřídil doklady potřebné k pobytu na území České republiky, mu byl policií udělen zákaz pobytu na území České republiky. Další důvody byly ekonomického charakteru; žalobce neměl peníze na stavbu nového domu, a proto je chtěl vydělat v České republice. Žalobce chce žít v Praze, kde je někdo, kdo mu může pomoci, a to je, jak sám uvedl, hlavní důvod, proč požádal o udělení azylu. Na základě výpovědí žalobce obsažených ve správním spise pak městský soud konstatoval, že z výpovědí žalobce nevyplynulo a ani jiným způsobem nebylo prokázáno, že by žalobce v zemi svého původu byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, což je důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Z tohoto důvodu žalobce nenaplnuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ohledně námitky týkající se ustanovení § 14 zákona o azylu krajský soud poznamenal, že shledal, že se žalovaný hledisky ustanovení 14 zákona o azylu zabýval a že žalobce v námitkách proti posouzení humanitárního azylu nic konkrétního neuvedl.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl; důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 správního řádu, nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět; rozhodnutí nevyplyvá z zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. K odůvodnění své kasační stížnosti stěžovatel poukázal na to, že v zemi jeho původu byl ohrožen na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je. V jeho případě jde i o důvody humanitární, na základě kterých by bylo možno k udělení azylu použít § 14 zákona o azylu. Odvolává se proto na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, že „nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebo trestu“. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991, A-201, 69-70, a rozsudek ve věci Vilvarajah z roku 1991, A-215, 3 (vyhoštění). Dále se stěžovatel dovolává názoru v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, kde je v čl. 53 uvedeno: „Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různé se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt,

který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě. Vzhledem k uvedenému se stěžovatel obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby tento ve smyslu § 107 s. ř. s. přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a vydal rozsudek, kterým rozhodnutí Městský soud v Praze zruší a věc se mu vrací k dalšímu projednání. Stěžovatel žádá dále nařízení veřejného soudního jednání, o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, osvobození od soudních poplatků a přibrání tlumočníka do ukrajinského jazyka. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel upřesňuje, že v průběhu řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci, důkazy, které si soud opatřil byly neúplné a zakládaly se fakticky na Zprávě MZV USA, Velké Británie a ČR, které líčí situaci na území a zmiňují se mj. o tom, jak na Ukrajině vypadá ekonomická a bezpečnostní situace. Situaci na území Ukrajiny v tomto pohledu nelze rozhodně brát jako stabilizovanou. Napadená rozhodnutí tak vycházela z nesprávného právního výkladu ustanovení § 91 zákona o azylu „Překážky vycestování“, a to s ohledem na to, že stěžovatel nemůže bez přímého ohrožení života vykonávat živnost nebo pracovat na území Ukrajiny. Podle stěžovatele někteří z odmítnutých žadatelů o azyl jsou po návratu na Ukrajinu podrobeni administrativní šikaně, vyšetřování a následně i souzení a trestání. Místní orgány ovšem postupují velice rafinovaně. Zvolí nějaký tzv. zástupný problém, na který pak navléknou svá opatření, aby šlo jen těžko dovodit, že tato šikana je v přímé souvislosti s návratem občana po zamítnutí azylu. Některými stěžovatelovými spoluobčany, kteří mají tzv. staré sovětské a tedy komunistické přesvědčení, a těch je v „silových“ strukturách a státních orgánech hodně, je pak žádost o azyl pokládána jednoznačně za vlastizradu. Toto jejich mínění či přesvědčení má pak mnohdy dopad na jejich profesionální konání a rozhodování. Jejich rozhodnutí pak mají charakter šikany, kterými postihují neúspěšné žadatele o azyl navrátilí se na území Ukrajiny. Stěžovatel se proto domnívá, že jeho nárok na udělení azylu lze podřadit pod zákonná ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož má neustále odůvodněné obavy o svůj život. Mocenské orgány Ukrajiny se nevěnují svým úkolům a vláda na území Ukrajiny není schopna zajistit ochranu občanů před administrativní šikanou a pronásledováním ze strany státních úředníků. Mimo vytýkané pochybení Městského soudu stěžovatel bez bližší specifikace namítá vadu řízení podle § 103 odst. 1 s. ř. s.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho správní rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na správní spis a na vydané rozhodnutí. Soud neshledal v závěrech a správního orgánu nezákonnost ani vady řízení. Stěžovatel jako cizinec a jako otec nezletilého českého občana, s nímž sdílí společnou domácnost (podle dokumentace ve správním spise), má k dispozici speciální úpravu v ustanovení § 65 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, která slouží k ochraně jednoty jeho rodiny a dává mu možnost legalizovat pobyt na území České republiky. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů;

na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoli se stěžovatel domáhá přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu podle ustanovení § 102 s. ř. s. a § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti, jakož i jejího pozdějšího doplnění, vyplývá, že stěžovatel měl v úmyslu napadnout rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 16. 12. 2002 žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že na Ukrajině přišel při povodních o svůj dům, ve kterém se již nedalo bydlet. Stěžovatel započal stavět nový dům, ale vzhledem k nedostatku finančních prostředků se rozhodl v červnu 2002 odjet z Ukrajiny do České republiky. Od té doby zde žil a po udělení správního vyhoštění se rozhodl požádat o azyl. Česká republika je pro něj cílovým státem, kde by chtěl žít a pracovat. Nikdy v minulosti o azyl nežádal, po návratu do země původu se neobává ničeho, přesto ale návrat odmítá. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR pak stěžovatel sdělil, že dne 4. 6. 2002 opustil Ukrajinu z důvodu potřeby výdělků peněz na zajištění stavby domu, neboť jeho původní dům byl zničen při povodni. Po svém příjezdu měl stěžovatel v úmyslu zajistit si pracovní vízum, což však nebylo možné realizovat, a tak jeho pobyt zde byl nelegální. Po zadržení cizineckou policií mu bylo uděleno správní vyhoštění a zákaz pobytu na tři roky. Poté svoji situaci řešil žádostí o azyl. Stěžovatel dále uvedl, že od státních orgánů Ukrajiny obdržel jako pomoc část stavebního materiálu. V zemi původu žadatel nikdy neměl stálou práci, pouze příležitostnou a sezónní. Na úřadě práce se nezaregistroval, neboť podporu

v nezaměstnanosti pokládá za nedostatečnou. O jiných institucích a firmách zajišťujících zaměstnání nebyl informován. Pomoc hledal tudíž pouze u svých známých a příbuzných. V České republice si chtěl vydělat peníze a poté se vrátit domů, postavit dům a založit rodinu. Problémy se státními úřady a s policií jmenovaný na Ukrajině neměl.

Podle ustanovení § 12 se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 91 odst. 1 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí, a) pokud by byl cizinec nucen vycestovat: 1) do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo 2) do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo 3) do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo b) jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo c) jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i Městským soudem v Praze. Při rozhodování o udělení azylu je rozhodující existence pronásledování za uplatňování politických práv a svobod či odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu. Takové okolnosti však stěžovatel v řízení před žalovaným neprokázal a ani netvrdil. Naopak z vyjádření stěžovatele v průběhu správního řízení jednoznačně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z Ukrajiny do České republiky byly ryze ekonomické příčiny a o azyl požádal především proto, aby se vyhnul důsledkům správního vyhoštění, které mu bylo orgány Policie ČR uděleno. Při návratu na Ukrajinu se ničeho neobává. Stěžovatelovy argumenty o jeho odůvodněném strachu z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, nastíněné v žalobě a rozvedené až v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění, tak vyznívají zcela účelově. Případné nedostatky úrovně ochrany základních lidských práv a svobod na Ukrajině tak v dané věci zcela postrádají svého významu, neboť k zásahu v této rovině u stěžovatele vůbec nedošlo a on sám se ani neobává toho, že by se tak stát mohlo. Z toho důvodu je třeba konstatovat, že zjištěný skutkový stav nezakládá stěžovatelovo právo na udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu ani pro přiznání překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Ostatně nutno podotknout, že z žádné zprávy, které správní orgán o situaci na Ukrajině soustředil, nevyplývá, že by neúspěšní žadatelé o azyl měli v případě návratu na Ukrajinu potíže se státními orgány země původu.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal žádná pochybení procesní povahy, pro něž by bylo třeba rozsudek Městského soudu v Praze rušit. Nebylo zjištěno, že by skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je zdejší soud toho názoru, že žalovaný

vycházel zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo dále shledáno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován (obdobně viz rozsudek NSS 5 Azs 26/2003). Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů, pro něž o azyl žádá. Nejvyšší správní soud tak důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

K žádosti stěžovatele, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud sděluje, že podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu předložený spis obsahuje dostatek informací pro to, aby bylo možno ve věci rozhodnout. Nařízení ústního jednání se proto jeví jako nadbytečné. V návaznosti na to pak nebylo zapotřebí, aby stěžovateli byl ustanoven tlumočník. V dané věci vycházel Nejvyšší správní soud, na základě § 64 s. ř. s., z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), podle kterého účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatel podal kasační stížnost v češtině a dokázal na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu včas a řádně zareagovat. Za nerozhodné přitom soud považuje, zda tak činil stěžovatel osobně nebo prostřednictvím advokáta. Otázka ustanovení tlumočníka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud nenařídil. Žádosti stěžovatele, aby byl osvobozen od soudních poplatků Nejvyšší správní soud vůbec nerozhodoval, neboť podle § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 544/1991 Sb., o soudních poplatcích, jsou cizinci v řízení o přiznání statutu uprchlíka (dnes o přiznání azylu) od soudních poplatků osvobozeni.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatele, Michalovi Benčokovi, který byl ustanoven stěžovateli k jeho žádosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2005,

č. j. 9 Az 204/2003 – 72, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč [převzetí a příprava zastoupení – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu